

Forhandling**Brian Mikkelsen (KF):**

Det har været skuffende og frustrerende at se regeringens behandling af det her ændringsforslag.

Sagen er jo den, at hvis man kigger på sikkerhed, hvis man kigger på fremkommelighed, hvis man kigger på udvikling, så er der ikke nogen som helst tvivl om, at motorvejen er fremtidens investering, og det er også den mest sikre vej overhovedet.

En motorvej er mange, mange gange mere sikker end en tosporet motortrafikvej, som er farlig at køre på, og som ikke er kapacitetsfremtidssikret. Alene på den vej, vi taler om her, er der en årsdøgnstrafik på mellem 10.000 og 19.000 biler. Vejdirektoratet er kommet frem med nye tal her til morgen, som viser, at trafikmængden er steget med mindst 1.000 biler i døgnet. Det vil sige, der altså er et essentielt behov for en bedre vej; det tror jeg også at de fleste erkender.

Hvis man så også kigger på selve kapaciteten, så vil en tosporet motortrafikvej kun kunne rumme 12.000-13.000 biler, og alene strækningen, vi behandler i dag, benyttes af 2.000, 3.000, 4.000 mere end det, altså af imellem 14.000 og 17.000 biler i døgnet. Så her investerer man altså i en vej, der allerede er for mange biler til. Det virker jo lidt tåbeligt, må man nok sige.

Så vi håber altså fra Det Konservative Folkeparti, Venstre og CD, at man får vedtaget ændringsforslaget om en motorvej. Hvis vi ikke får vedtaget det ændringsforslag, vil vi godt have sagen tilbage til fornyet udvalgsbehandling.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg skal også her redegøre for Kristeligt Folkepartis stilling.

Vi kan ikke støtte ændringsforslaget. Vi mener, at det lovforslag, der ligger fra regeringens side, dækker behovet på den pågældende strækning. Vi har også fået tilkendegivelser om, at det ikke er sådan en gammeldags tosporet motortrafikvej, men en trafikvej i en moderne udførelse med overhalingmuligheder osv. Så vi mener fuldt ud, den dækker behovet på det pågældende sted, også fordi det store trafikaltal jo især skyldes personbiler, at der ikke er mange lastbiler på ruten.

Så vi kan ikke støtte ændringsforslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 39 stemte for, 62 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Trafikudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

39) Forespørgsel nr. F 55:

Forespørgsel til kulturministeren: »Hvad kan ministeren oplyse om regeringens initiativer til iværksættelse af en dansk lovgivning på radio- og tv-området i henhold til Folketingets fællesudtalelse angående Europa-Kommissionen om frekvenspolitik, herunder definition af indholdet af dansk public service, udnyttelse af ubrugte og hamstrede frekvensressourcer gennem offentlige udbud samt sikring af et objektivt og transparent system ved tildeling af frekvenser?«

Af Jens Rohde (V), Brian Mikkelsen (KF), Ole Donner (DF), Ebbe Kalnæs (CD) og Kim Behnke (FP).

(Forespørgslen anmeldt 6/5 99. Fremme af forespørgslen vedtaget 12/5 99).

Begrundelse**Jens Rohde (V):**

Som bekendt afholdt Europaudvalget sammen med Forskningsudvalget og Kulturudvalget den 24. marts en høring om EU-Kommissionens grønbog vedrørende radiofrekvenser. Og på et efterfølgende møde med partiernes ordførere blev man enig om en udtalelse, som tillige blev behandlet på Europaudvalgets møde den 8. april 1999.

I denne fælles udtalelse står der, at der er bred tilslutning til, at der er behov for et inter-

nationalt samarbejde for at styre frekvensbru- gen. Der er imidlertid ikke behov for nye insti- tutioner til koordinering af frekvenspolitikken, som foregår i det, der hedder CEPT og ITU. EU er imidlertid velegnet som redskab til at koor- dinere medlemslandenes synspunkter og frem- føre disse i relevante fora.

Tillige står der, at radiofrekvenser skal ud- nyttes hensigtsmæssigt, dynamisk og effektivt, såvel erhvervsmæssigt som kulturelt, og det bør pålægges den enkelte stat at drage omsorg for, at det ikke er muligt at hamstre frekvenser. Dette gælder såvel statslige, herunder public service-radio- og tv-stationer, som private virksomheder af enhver art.

Ligeledes bør det påhvile ethvert land at sik- re transparente og objektive systemer til tilde- ling af frekvenser, herunder at sigte på at lave et offentligt udbud, således at det afklares, hvem der kan tilbyde de bedste, mest spænden- de og de billigste tjenester, og efter disse krite- rier bør frekvenserne tildeles af den ansvarlige myndighed.

Folketinget lægger vægt på hver enkelt med- lemsstats ret til at sikre og styrke kulturarven samt demokratiet gennem et bredt udbud af ra- dio, tv og andre frekvensbårne ydelser. Det for- drer såvel ret som pligt til at definere indholdet af public service.

Se, det er jo en fornuftig udtalelse, som samtlige Folketingets partier kunne tilslutte sig. Vi mener så, at der i den er tre problemer, som vi synes er værd at sætte til debat.

Punkt 1. Vort system til tildeling af frekven- ser er ikke objektivt. Nævnene er tilfældigt sammensat uden garanti for juridisk, økono- misk, endsige mediekompetence.

Punkt 2. En lang række ubrugte frekvenser har vi stadig væk i Danmark, hvoraf Danmarks Radio faktisk sidder på en hel del temmelig stærke frekvenser, som de til og med ikke har brugt i 20 år. Det opfatter vi som hamstring. Jeg kan nævne i flæng: 4 stk. 30 kW frekvenser i Nakskov. 4 stk. 250 W sendemuligheder på Læsø, 1 stk. 60 kW sendemulighed i Vestjylland og 1 100 kW sendemulighed på Sydsjælland.

Og så er der det tredje punkt, det er i forhold til public service. Vi har i Danmark ikke define- ret indholdet af public service, og der mener vi, at vi skyder os selv i foden her i Folketinget og også svigter befolkningen. Det vil jeg komme ind på i min egen ordførertale lidt senere.

Jeg vil godt understrege, at formålet med denne forespørgsel ikke er at tage hul på den

substantielle, altså den kulturpolitisk indholds- mæssige side af diskussionen i de nævnte for- hold. Det kan vi klare i de kommende medie- forhandlinger i Kulturudvalget. Men det er udelukkende for rent teknisk at få en proces i gang, der skal sikre, at vi lever op til vores egne ord i den udtalelse, som vi har sendt til de an- dre medlemslande og til EU-Kommissionen, selvfølgelig under skyldig hensyntagen til den kulturpolitik, som et flertal i Folketinget vedtager at føre.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Hansen, undskyld, kulturministeren. Det er de småfejl, der sker en gang imellem. Jeg var kommet lidt langt ned på papiret.

Besvarelse

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Jeg er blevet bedt om at oplyse, hvilke initia- tivev regeringen har tænkt sig at iværksætte i for- længelse af Europaudvalgets udtalelse til Kom- missionen om radiofrekvenspolitik. Udtalelsen følger høringen i Europaudvalget den 24. marts om Kommissionens grønne bog om radiofrekven- ser, hvori jeg desværre var forhindret i at deltage.

Der peges på tre områder, hvor jeg særlig bliver bedt om at redegøre for regeringens initiativer.

For det første spørges jeg om initiativer i for- bindelse med definitionen af indholdet af dansk public service. Af hr. Rohdes indlæg kan jeg forstå, at det faktisk ikke er nødvendigt at dis- kutere i dag, fordi det skal være en rent teknisk gennemgang af hele det her område, og når det drejer sig om indholdet i public service-begre- bet, så kan det selvfølgelig ikke være rent tek- nisk. Når vi først skal til at definere, hvad pub- lic service er, så handler det netop ikke kun om frekvenser og frekvenspolitik, så handler det om, hvad det er, vi vil rent kulturpolitisk, men det kan jeg forstå åbenbart ikke interesserer forespørgeren.

For det andet skal jeg redegøre for udnyttel- sen af frekvenser samt for, hvorledes vi undgår hamstring af frekvenser, og endelig spørges der til initiativer, der sikrer et objektivt og trans- parent system ved tildeling af frekvenser.

I Europaudvalgets udtalelse lægges der vægt på, at hver enkelt EU-medlemsstat har ret til at sikre og styrke kulturarven og demokratiet

gennem et bredt udbud af radio, tv og andre frekvensbårne ydelser. Der peges på, at vi derfor har såvel en ret som en pligt til at definere indholdet af public service.

Det kan jeg selvfølgelig kun tilslutte mig. Jeg mener, at der løbende med de mediepolitiske ordførere er en debat om, hvad vi mener, public service indebærer og betyder. Og det samme er der med den danske befolkning. Disse løbende drøftelser afspejles bl.a. i, at det i forbindelse med ændringer i radio- og fjernsynsloven i 1996 blev defineret, hvad public service-forpligtelsen er. Det fremgår af Danmarks Radio og TV2's vedtægter, sådan som det kan læses i § 4 og indtil stk. 7 i § 4.

Desuden blev Danmarks Radio og TV2's muligheder for at udøve anden virksomhed i tilknytning til programvirksomheden udvidet i forbindelse med lovændringen i 1996. Bl.a. blev det muligt for de to stationer at oprette nye selskaber med henblik på at udøve medierelaterede aktiviteter, f.eks. betalings-tv. Det er en forudsætning, at den virksomhed, som ligger ud over den traditionelle programvirksomhed, udøves på konkurrencemæssige vilkår. Det betyder bl.a., at der skal være regnskabsmæssig adskillelse mellem de to former for virksomhed, og at der ikke kan anvendes licensmidler i forbindelse med de nye aktiviteter.

De definitioner og krav, som vi én gang er blevet enige om, holder selvfølgelig ikke til evig tid. Med de nye teknologiske muligheder skal vi igen kigge på indholdet af public service-forpligtelserne og tage stilling til, hvilke aktiviteter der falder indenfor, og hvilke der falder udenfor. Det er en debat, som jeg regner med kommer til at indgå i efterårets mediepolitiske forhandlinger. I den forbindelse vil jeg blot minde om, at Folketingets medlemmer ligesom resten af den danske befolkning har mulighed for at se de to stationers efterlevelse af kravene efter i sømmene mindst én gang om året, nemlig når stationerne kommer med deres public service-regnskaber.

I 1998 var det første gang, de to stationer var forpligtet til at komme med sådanne regnskaber. Der var i forbindelse med offentliggørelsen af regnskaberne en del debat om, hvorvidt regnskaberne var rigtig udformet, og mindre debat om hvorvidt de to stationer havde levet op til deres public service-forpligtelse. Jeg håber, at sommerens debat om regnskaberne for 1998 kommer til at gå mere på indholdet end på regnskabernes form.

Jeg vil lige i det efterfølgende belyse spørgsmålet om, hvordan det forholder sig med de ubrugte og de såkaldt hamstrede frekvenser samt om initiativer til sikring af et objektivt transparent system ved tildeling af frekvenser.

Indledningsvis vil jeg slå fast, at frekvenspolitikken som sådan hører under forskningsministeren. Frekvenser bliver en kulturpolitisk sag, når vi taler om de frekvenser, der bruges til radio- og tv-formål. Radio- og tv-frekvenser har en anderledes samfundsmæssig betydning end andre frekvenser. Dansk radio og tv er helt centralt for bevaringen og udviklingen af dansk kultur og sprog samt for de værdier, der er grundlæggende for det danske samfund og demokrati. Det er her, den offentlige mening bl.a. dannes, og det er et af de steder, ytringsfriheden sikres.

Det er derfor, det er så vigtigt, at der ved fordeling af frekvenser og prioritering mellem forskellige former for programtyper tages særlige hensyn til offentlighedens interesser i at få så gode, væsentlige og vedkommende radio- og tv-programmer som muligt. Når rammerne udstikkes for de to public service-stationer virke, og når vi beslutter, hvilke sendemuligheder der skal være for henholdsvis de lokale græsrodsstationer og de kommercielle lokale stationer, der sender i netværk, træffer vi kulturpolitiske valg.

Det er altså ikke blot et spørgsmål om udnyttelse eller hamstring af frekvenser. Det er et aspekt, man let kan glemme, når det igen og igen påpeges, at frekvenser kan bortauktioneres eller sælges som en hvilken som helst anden vare.

Det er indlysende, at det er vigtigt, at der ikke frårdes med de sparsomme frekvensressourcer, og at de tildeles på et så gennemsigtigt grundlag som muligt. Men jeg mener ikke, at det skal være på bekostning af hensynet til dansk sprog og kultur. Radio og tv er ikke en vare, som kan evalueres på samme måde, som man f.eks. evaluerer forskellige mobiltelefoniprodukter.

Antallet af frekvenser, reserveret til radio og tv, er forhandlet internationalt og ligger forholdsvis fast. På nuværende tidspunkt råder Danmark over tre landsdækkende frekvenser til tv samt et sæt, som hovedsagelig anvendes af forsvaret. De danske frekvensressourcer til tv udnyttes ved, at Danmarks Radio og TV2 benytter hver deres landsdækkende sæt af fre-

kvenser. Det tredje landsdækkende frekvenssæt er det besluttet at benytte til digitalt tv.

Endelig er der afsat frekvenser til lokal-tv. Der er på landsplan afsat i alt ca. 40 sendemuligheder, hvoraf lidt under halvdelen er i brug for øjeblikket. De ledige sendemuligheder vil som aftalt med de mediepolitiske ordførere blive brugt til udsendelse af DR2 i en 5-årig periode.

På radiosiden har Danmarks Radio for tiden eneret på at sende landsdækkende, jordbaseret radio i Danmark. Danmarks Radio benytter så tre af de fire landsdækkende FM-frekvenser til det formål. Den fjerde landsdækkende radiokanal ligger desværre for øjeblikket ubenyttet hen. Det kalder jeg frekvensfråds, men det er som bekendt heller ikke med regeringens gode vilje. Det er derimod det, man måske kunne kalde tivoli.

Endelig er der på landsplan afsat ca. 400 sendemuligheder til lokalradio, hvoraf ca. 300 er i brug. De udnyttede muligheder findes hovedsagelig i områder, hvor navnlig det økonomiske grundlag for lokal radiovirksomhed ikke er til stede. Derudover udsender Danmarks Radio en række specialprogrammer på mellem- og langbølgefrekvenser samt kortbølgeradio til danskere i udlandet.

Det er således meget begrænset, hvad der vil kunne findes af nye landsdækkende sendemuligheder. På lokalradio- og tv-området ligger det som bekendt alle frit for at søge om adgang til at benytte de lokale frekvenser til lokalradio- eller tv-formål. Det fremgår af loven, hvilke hensyn de lokale nævn skal lægge vægt på ved tildeling af sendemuligheder. Der er således en høj grad af gennemsigtighed.

Udvalget vedrørende lokalradio og tv udmelder frekvenser til lokalradio- og tv-formål efter anmodning fra de lokale radio- og tv-nævn, når der er behov for det. Endvidere kan udvalget inddrage ubrugte frekvenser for at sikre den mest optimale udnyttelse af de forhåndenværende frekvensressourcer. Denne mulighed har udvalget benyttet sig af ved flere lejligheder. Sidst i forbindelse med inddragelsen af ubrugte lokal-tv-frekvenser til udsendelse af Danmarks Radio2, som nu vil komme til en større andel af befolkningen via det jordbaserede sendenet.

Jeg tror ikke, at nogen vil være uenig med mig i, at en del problemer ville være nemmere at løse, hvis der var flere landsdækkende frekvenssæt til rådighed. Her tænker jeg bl.a. på

de problemer, vi har haft med at få Danmarks Radio2 ud til en større del af befolkningen.

I den forbindelse skal det nævnes, at Kulturministeriet tidligere med Telestyrelsens hjælp har inddraget frekvenser, der var reserveret til yderligere regionalisering af Danmarks Radios radiovirksomhed. De pågældende frekvenser ønskede vi i stedet anvist til lokalradioformål, bl.a. for at forbedre lokalradiosendemulighederne i hovedstadsområdet.

Det, der for alvor kan revolutionere udbudet af sendemuligheder for såvel radio som tv, er digitaliseringen af de jordbaserede sendernet. Det er aftalt med parterne bag den mediepolitiske aftale, at den tredje landsdækkende tv-kanal skal udnyttes til digital tv, herunder til gennemførelse af feltforsøg.

Danmarks Radio og TV2 får hver to digitale tv-kanaler at gøre godt med, så de både kan udsende et nyt program og parallelisere deres nuværende programmer i den nye teknik. Vi er enige om, at kapacitet, der herefter måtte være til overs, skal udbydes til kommercielle stationer. Der skal i den forbindelse dog stadig tages stilling til, hvem der skal have mulighed for at anvende den overskydende kapacitet og på hvilke vilkår. Endvidere vil jeg godt erindre om, at vi i ordførerkredsen i december besluttede at anmode Telestyrelsen om at sende yderligere sendemuligheder til landsdækkende digitalt tv. Så vidt jeg har forstået, kan sendemulighederne på denne måde blive mangedybte.

Når de nye digitale sendemuligheder skal fordeles, må målet være, ligesom målene for resten af frekvenspolitikken, at sikre en så stor gennemsigtighed ved tildelingen af de nye sendemuligheder som muligt og samtidig sikre, at de kulturpolitiske hensyn også tages med i betragtning.

Forhandling

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søren Hansen. Undskyld, det er ordføreren for forespørgerne først, hr. Jens Rohde. Det går lidt for stærkt for mig.

Jens Rohde (V):

Tak til ministeren for redegørelsen.

Jeg skal blot sige, at med hensyn til public service, javel, det er i allerhøjeste grad en kulturpolitisk diskussion, men jeg skal ikke lægge

skjul på, at vi i hvert fald er nogle fra forespørgsørgerne, som har savnet den diskussion af, hvad indholdet er i public service, og det er den proces, som vi meget gerne vil have sat i gang. Det er ikke, fordi vi ikke ønsker som sådan her at diskutere public service, men vi synes naturligvis, det under alle omstændigheder er vigtigt, vi får processen sat i gang, uanset hvor den må finde sted.

Så med hensyn til de hamstrede frekvenser. Naturligvis er det også et kulturpolitisk spørgsmål, hvordan vi anvender de frekvenser, som er ledige. Klart nok. Men det berettiger ikke, at der står en lang række frekvenser ledige, og som Danmarks Radio har kunnet sidde på i adskillige år, uden at disse er blevet udbudt under de kulturpolitiske parametre, som man nu måtte finde rigtige fra et flertal i Folketinget.

Derfor vil jeg godt opfordre regeringen til, at påpiret, som er udtalelsen, det samlede Folketings udtalelse til EU-Kommissionen, også bliver et aktivt stykke papir i ministeriet.

Søren Hansen (S):

Formålet med denne forespørgselsdebat forekommer altså mere og mere uklart. Det fortøner sig i det uvisse, i tågerne, eller måske, når det kommer til stykket, i æteren.

Hvad er det dog, man vil med denne forespørgselsdebat?

Man ulejliger sig end ikke engang selv med at besvare de spørgsmål, man anser for at være centrale. Man efterlyser en public service-debat, en afklaring af, hvad det begreb drejer sig om, men ulejliger sig end ikke selv med at komme med sit bud på det pågældende spørgsmål.

Ja, man har åbenbart et eller andet kissejav. Jeg kender ikke forklaringen på det. Vi har haft høringer i Europaudvalget, dér har man afleveret sine synspunkter til Kommissionen, nogle overordnede synspunkter; forskningsministeren har på vegne af regeringen udtrykt synspunktet om, at grønbogen er et godt udgangspunkt for en bred drøftelse. Og nu vil man altså tilsyneladende have slået søm i, umiddelbart efter at hele Folketinget, alle Folketingets partier i Europaudvalget, erklærede sig enige med regeringen om, at man skulle gå videre i den proces.

Det er altså stadig et spørgsmål, også efter forespørgersens indledning, og anden omgang her har heller ikke bidraget til en afklaring af, hvad det egentlig er man vil.

Jeg vil gerne sætte en streg under det, ministeren nævnedes her om den ubrugte frekvens.

Det er noget, danske lyttere mærker dagligt, og vi hører jo stadig væk masser af reaktioner fra dem. Der er ét parti her, der har hindret, at den frekvens blev anvendt til noget fornuftigt og nu må ligge død hen i stedet for at være et aktiv for den kulturpolitik, vi som et lille land har behov for i det virvar, i det bombardement, vi får udefra.

Det er rigtigt, at der er en række spørgsmål, bl.a. nogle af dem, som ministeren har nævnt her, og andre spørgsmål, der skal indgå i efterårets forhandlinger om det kommende medieforlig. Det bliver en forhandling, det bliver en samtale mellem de partier, der skal med i det forlig, der kvalificerer sig til at være med i det forlig.

Jeg synes nok, der er nogle partier, i hvert fald et enkelt parti, der ved forskellige lejligheder har gjort, hvad de kunne, for at melde sig så langt på afstand af de øvrige partier, at der i hvert fald er nogle, der stiller spørgsmålet, om det nu er sådan, at alle de partier, der er med i det nuværende medieforlig, mon også skal være med i det kommende. Jeg stiller i hvert fald det spørgsmål.

Der er endnu tid til at få anvendt de muligheder, vi har, bl.a. omkring den fjerde radio-kanal, fornuftigt. Men lad os nu se, om det er dér, man vil sætte kræfterne ind frem for på aktioner af den type, som denne forespørgselsdebat er udtryk for.

De sidste dage har der været diskussioner om TvDanmark, der ønsker at placere nye, sikkert meget fremragende tv-stationer rundt omkring andre steder end i Danmark. Jeg er overordentlig tilfreds med de meldinger, forskningsministeren har givet i denne her sammenhæng, både det med at udskyde afstemningen og med initiativer, der kan forhindre, at der trækkes millioner ud af danske seere til skade for den del af fjernsynsmarkedet, som er ordentligt, som er dansk, som har bærekraft og betydning ud fra en kulturpolitisk vinkel.

Brian Mikkelsen (KF):

Debattens tema er meget relevant. Diskussionen, som vi havde i forbindelse med grønbogsdebatten, viste jo også, at der er spændende perspektiver i, at man kommer ind på rette spor i forbindelse med en sådan frekvensdebat.

Sagen er jo den, at der til stadighed foregår en kulturkamp, en kulturkamp hvor danske seere og lyttere jo daglig bombarderes med forskellige indtryk fra udenlandske stationer,

fra andre interessenter, som jo gerne vil påvirke den danske befolkning. Og der er det selvfølgelig vigtigt, at man også fra dansk side er på forkant med udviklingen, både med hensyn til definitionen af public service-rollen og med hensyn til forbruget af de frekvenser, der er til rådighed.

For Det Konservative Folkeparti er der slet ikke nogen tvivl om, hvor vi står henne. Vi vil sikre, at der selvfølgelig er en dansk profil på de frekvenser, der er. Men det betyder også, at vi vil prøve på at holde tungen lige i munden forstået på den måde, at de frekvenser, der er til overs, når nu f.eks. public service-tv har brugt deres, skal udbydes på en fair og på en objektiv facon, så forbrugerne, og det vil sige seerne og lytterne, får nogle valgmuligheder. For på den måde er vi altså sikre på, at der kommer bedst muligt tv og bedst mulig radio, hvis der kommer en kvalitetsdebat, en kvalitetskonkurrence. Så meget tiltro har vi i Det Konservative Folkeparti til både seere og lyttere.

Med hensyn til de ubrugte frekvenser og Danmarks Radios hamstring, som Venstres ordfører, hr. Jens Rohde, så rigtigt var inde på, så er vi indstillet på, at der er noget, der hedder public service-tv i Danmark og public service-radio, det vil sige, at Danmarks Radio har en privilegeret position sammen med TV2, og det må man selvfølgelig til stadighed diskutere. Vi synes, det er vigtigt, at der er offentligt tv/radio i Danmark, som deltager i kulturkampen. Men der skal jo være plads til konkurrence for kommercielle kanaler, og der er det vigtigt, at de kommercielle kanaler får mulighed og plads til at komme ind på en ordentlig fornuftig måde med kvalitets-tv, kvalitetsradio.

Med hensyn til selve public service-diskussionen tror jeg, det er vigtigt, at man gør sig klart, at når man lever i vores lille land med 5 millioner indbyggere, med en lille sprogstamme, med en beskyttet kultur, så er det selvfølgelig også vigtigt, at man beskytter vores public service-tv og vores public service-radio på en fornuftig, moderne måde. Det gør man ved at sikre, at der er frekvenser til rådighed, som sikrer en ordentlig gennemtrængelighed, men selvfølgelig også, at der er en økonomi til det. Men også igen: Hvis man skal have dansk kultur til at blomstre, og hvis man skal have nogle ordentlige muligheder på det her marked, så skal der også være fornuftige muligheder for de kommercielle kanaler.

Og den jomfruelighed, som på det område præger regeringen, deltager vi ikke i. Altså vi lever nu i 1999. Det næste medieforlig vil komme til at gælde for år 2001, og der er det vigtigt, at man gør sig klart, at de kommercielle kanaler selvfølgelig også har en mulighed for at gå ud og beskytte dansk kultur og være med til at værne om dansk kultur, ved at man giver dem nogle fornuftige vilkår. Og hvis man kommer med alt for restriktive vilkår i Danmark på dette område med hensyn til frekvensuddelinger, med hensyn til de vilkår, der knytter sig dertil, så kan man risikere at miste dansk fjernsyn og danske produktioner og danske kanaler. Så det skal man selvfølgelig også have med ind i det her.

Så alt i alt synes jeg, at det er en fornuftig debat. Det er vigtigt, at der bliver lagt nogle spor for debatten, og vi glæder os til at deltage i de diskussioner, der er i forbindelse hermed, når der skal drøftes et medieforlig i efteråret 1999.

Aage Frandsen (SF):

Forespørgslens ordlyd siger, at man gerne vil have en nærmere definition af begrebet public service og en diskussion om udnyttelse af ubrugte og hamstrede frekvensressourcer og en sikring af et objektivt og transparent system ved tildeling af frekvenser.

Jeg havde sådan set tænkt mig, at jeg skulle sige noget om public service, men dér har jeg forstået, at det mere er de tekniske sider af det, det drejer sig om, og det er såmænd ikke, fordi jeg har så meget begreb om dét, for jeg mener, at når vi skal diskutere radio og tv, er det altså kulturpolitik, og så må vi se, hvilke ressourcer der er til rådighed. Og hos os prioriterer vi meget højt, at netop de public service-stationer, der er, har rigtig gode muligheder, for det, der er karakteristisk for mediebilledet, er, at der i øjeblikket kommer utrolig mange tilbud ned via satellitter.

Og det er glimrende, at folk får flere tilbud, men jeg vil nok sige, at ud fra en kulturpolitisk betragtning med hensyn til sikring af offentlighedens informationsmuligheder er det ikke ad den vej, de sikres, for det er jo et spørgsmål om, hvad markedet gerne vil tilbyde, og hvad det kan tilbyde, og det er naturligvis et spørgsmål om, hvad der er penge i, og det er selvfølgelig den slags ting, man først og fremmest sætter på.

Det er derfor, man ud fra en kulturpolitisk betragtning selvfølgelig er forpligtet til at sørge for, at public service-stationerne har rigtig gode

vilkår at arbejde under, for det, som man fra offentlig side har en forpligtelse til at sikre over for befolkningen, er, at det, der ikke kan klare sig på markedet, kan klare sig via de muligheder, som ligger i public service-kanalerne.

Med hensyn til en definition af public service-begrebet har vi jo en definition i øjeblikket, men man kan diskutere, om den er præcis nok. Og med hensyn til at få konstateret, om stationerne så lever op til public service-definitionen, er vi er nået længere i forhold til tidligere på baggrund af den mediaaftale, som en række partier er med i, og det har vi jo én gang fået udtrykt gennem de rapporter, der er lavet, og jeg har lidt svært ved at se, hvad det så er, vi nærmere skal, men jeg kunne da godt forestille mig, at man kunne definere public service endnu mere præcist, og det kan være, at det er en fordel, men det kan også være, at vi må erkende, at public service er meget bredt.

Og med hensyn til de andre ting, der ligger i det, ved jeg altså ikke af, at der er en hel masse frekvenser, som er uudnyttede, og dér synes jeg, forskningsministeren ved en anden lejlighed må kunne fortælle os, om der er en masse frekvenser, som kunne bruges, og som ikke bliver brugt, men under alle omstændigheder er det mit indtryk, at der er en masse frekvenser, der ikke bruges, fordi der ikke er behov for det og derfor ikke noget engagement i det.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Kun lige en enkelt bemærkning til hr. Aage Frandsen, som i starten af sit indlæg brugte den formulering, at alle de tilbud udefra, der er satellitbårne, nærmest vælter ned over os:

Det minder mig om nogle af de taler, der i sin tid blev holdt her i Danmark i forbindelse med, at det blev tilladt for danskere at modtage satellitbåret fjernsyn, for dengang blev der også udtrykt almindelig bekymring for, at det kunne underminere den danske kulturarv, hvis folk i døgn drift sad og så alt dette udenlandske fjernsyn.

Vil hr. Aage Frandsen ikke bekræfte, at alle de målinger, der er lavet i den danske befolkning, dokumenterer, at det, danskerne vil se, er dansk tv på DR 1 og TV 2 og dansksprogede udsendelser på TvDanmark og TV 3, og at de udenlandske satellitbårne tv-udsendelser rangerer meget lavt og har meget få seere. Bortset fra CNN's muligheder under Golfkrigen, da det i øvrigt stadig væk var gratis at se CNN, har der

aldrig været nogen af de udenlandske stationer, der i nævneværdig grad har haft fat i de danske seere.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Kim Behnke og jeg er fuldstændig enige, men det kan godt være udtrykket »vælter ned«, der gør, at hr. Kim Behnke måske opfatter noget negativt ved, at det kommer til os. Men det, der var min pointe, var:

Vi har de tilbud, vi har masser af de tilbud, og hvad enten de kommer udefra eller indefra, sendes de alligevel udefra. Dem har vi masser af. Og det, vi så skal sikre kulturpolitisk og af hensyn til folks oplysning osv., er, at der også er det, som hr. Kim Behnke fremhæver at danskerne gerne vil se, nemlig dansk tv, for det er det, danskerne er interesserede i, og det er derfor, vi har en forpligtelse til at sørge for det. Og da vi dér har nogle knappe ressourcer i nogle begrænsede frekvenser, er vi nødt til politisk at tage stilling til, hvordan de deles ud.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil godt spørge hr. Aage Frandsen, om han mener, at fordi vi driver kulturpolitik med hensyn til, hvordan man tildeler frekvenser, bør det udelukke, at vi har et objektivt og gennemsigtigt og ikke mindst konsekvent system for tildeling af frekvenser.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Et objektivt, gennemsigtigt og konsekvent system?

Det kan sådan set ikke være objektivt, for det, at vi f.eks. vælger, at Danmarks Radio skal have monopol på noget, er jo ikke objektivt, for det er et subjektivt valg.

Gennemsigtigt? Jamen jeg mener da, at jeg kan gennemskue det.

Konsekvent? Ja, det er det – ud fra nogle subjektivt valgte kriterier er det konsekvent, synes jeg.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Ole Donner som ordfører.

Ole Donner (DF):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til kulturministeren for besvarelsen af forespørgslen. Og som det er fremgået af de tidligere indlæg, er

der jo specielt tre punkter, som man har ønsket at få diskuteret:

Med hensyn til, om tildelingen af frekvenserne er objektiv, er det klart, at vi i forbindelse med de nye medieforhandlinger kan og skal drøfte, om det gøres rigtigt, for vi skulle jo gerne leve op til den udtalelse, som vi selv er kommet med fra Europaudvalget.

Det er selvfølgelig også efter Dansk Folkepartis mening uheldigt, hvis der er en lang række frekvenser, der ikke bliver anvendt, så de bare ligger stille.

Og det er jo rigtigt, som ministeren siger, at public service er andet og mere end teknik, og det er klart, at det er noget, der kommer til at blive diskuteret i en større og længere debat her i løbet af efteråret, men jeg mener også, det er vigtigt at få igangsat processen om de her ting. Og da hr. Søren Hansen var lidt inde på, at man nærmest skulle kvalificere sig til at deltage i de forhandlinger, håber jeg så, at Dansk Folkeparti kan kvalificere sig til også at deltage i efterårets forhandlinger.

Jeg mener, det er godt, at vi har haft så bredt et medieforlig i nogle år, og selv om det på nogle tidspunkter også har været besværligt, tror jeg alligevel, at befolkningen som sådan har kunnet være tjent med, at der har været så mange partier involveret. Så jeg håber, at ministeren snart igangsætter de forhandlinger, der skal til, for at vi kan få lavet et nyt medieforlig.

Det er klart, at vi har haft nogle, skal vi sige besværligheder under medieforhandlingerne, men jeg synes alligevel, de er blevet klaret tilfredsstillende for de fleste.

Jeg er også enig med ministeren i, at vi nok til efteråret skal debattere de public service-regnskaber, som henholdsvis Danmarks Radio og TV 2 kommer med.

Jeg synes i det hele taget, vi går en spændende tid i møde, for der sker hele tiden noget på den front, dels i forbindelse med digitaliseringen og dels i forbindelse med Internet osv., og derfor glæder Dansk Folkeparti sig til at komme i gang med forhandlingerne.

Peter Duetoft (CD):

Da jeg hørte ordføreren for forespørgernes indledning, var jeg lige ved at spørge mig selv, om det var den forespørgsel, som CD er medforespørger på, for jeg syntes, der var mange til-lægsord, som jeg ikke rigtig kunne genkende, i hvert fald ifølge vores opfattelse. Derfor var jeg glad for, at ordføreren for forespørgerne i an-

den runde sagde, at der var nogle partier blandt forespørgerne, der mente sådan og sådan, for jeg synes, indledningen var lidt skarp, men lad det nu være.

Men en række af de diskussioner, der er her i dag, hører naturligvis hjemme under mediefor-ligdiskussionerne til efteråret, og det er jo dér, vi så må have dem. Så jeg vil koncentrere mig om public service, for jeg synes, det er en vigtig diskussion. Og det er klart, at hvis nogen har drømt om, at denne debat skulle være teknisk, kommer jeg altså fuldstændig på tværs, for jeg mener faktisk, at i alt fald det punkt handler om kulturpolitik, for det er naturligvis både en kulturel og en national nødvendighed for Danmark at have en public service-forpligtelse på nogle af de kanaler, der sender til os.

Og nu, hvor grundloven har 150-års-fødselsdag om ikke så længe, er det vigtigt at sige, at public service jo også har noget at gøre med vores demokrati.

Og hvorfor har den så det? Jo, for public service handler jo mest af alt om alsidighed og ikke kun om alsidighed i udbud – at der skal være forskellige slags programmer, og at der skal være både smalle og brede programmer, og hvad det nu hedder alt sammen – men også om, at der skal være kanaler, der er forpligtede til at komme med de forskellige synspunkter på en sag, altså at man ikke bare kan køre derudad i én rille og så tro, at folk nok kan hente deres informationer et andet sted, men må forpligte sig til at forsøge at være alsidig og komme med de forskellige vinkler.

Public service handler jo også om minoriteternes ret: retten til at komme til orde, men jo også retten til at blive omtalt og retten til at få sine problemer taget op.

Og public service handler om, at der også skal være kulturudsendelser, også skal være politiske udsendelser, også skal være nyheder, også skal være oplysning.

Public service-kanaler har ikke retten til at have alt det glatte, alt det underholdende og alt det billige, både det billige at producere og det billige i synspunkter.

På det sidste har vi jo set TV 2's problemer, for TV 2 har øjensynlig tilladt sig at lave programmer til mennesker over 50 uden at tænke på, at det altså ikke er de mennesker, der køber alle mulige ting og sager, og derfor ryger ind-tægterne reklamemæssigt.

Jeg har da heldigvis over et år tilbage, før jeg runder den dato, så jeg er jo i forbrugerguppen

endnu, men tænk engang, hvis alle danske tv-kanaler valgte programmer fra et reklamesyns-punkt og sagde: Vi er nødt til at lave alle vores programmer for de 22-årige eller 25-årige yuppies – eller hvor gamle de nu er – og derfor skal det være jing-jing og jang-jang alt sammen og ikke noget som helst for de over 50-årige! Det ville være et brud på public service-forpligtelserne og alsidigheden.

Men vi er øjensynlig nødt til at have regler for det, for hvis det var de frie markedskræfter, der styrede det, var der altså ikke programmer for dem over 50. Og det problem kan ikke nok så mange frekvenser og nok så mange kanaler og nok så meget konkurrence eller nok så meget åben kamp om seerne og lytterne klare.

Derfor er det en fiktion at tro, at den tekniske diskussion, frekvensdiskussionen, er måden, man udpeger dem, der skal have frekvenserne, på, og at det i virkeligheden løser et eneste af de fundamentale problemer i mediebilledet i Danmark.

Her kan liberalismen og den frie konkurrence altså ikke klare det, må jeg sige til hr. Jens Rohde. Her er vi nødt til at have nogle regler, der sikrer, at samfundet har en bredde, har en alsidighed og har en nødvendig dybde, i alt fald i nogle grundlæggende kanaler. Og det var måske den diskussion, vi med det medieudbud, der er i øjeblikket, skulle bruge meget tid på, og så under efterårets diskussioner tage alt det dér frekvensfnidder og begynde at diskutere, hvem der har søgt hvad, og hvis ansøgninger der så er de bedste.

Vi skal definere, hvordan de fundamentale kanaler sikrer, at danskerne stadig væk kan være stolte over deres egen kultur og erindre deres egen historie og baggrund, men også blive aktive medlemmer af et demokrati og aktive medspillere i et demokrati, fordi de både har den viden og har den vurderingsevne og har den bredde, der skal til, for at man overhovedet kan fungere.

Det er det, jeg tror det drejer sig om, og så kan man godt komme her og elske fri konkurrence, bare det ikke er sådan, at den ødelægger mere, end den gavner.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg er meget enig med hr. Peter Duetoft i det, han siger her, og jeg tror ikke, der er mange i dette Folketing, der betvivler, at vi skal have public service-stationer, og at der er ting, som

det frie marked ikke kan løfte. Men var det så ikke en idé, at vi fik analyseret os frem til, hvad det er, det frie, kommercielle marked ikke kan løfte, og så fik defineret public service ud fra det begreb og fik gjort det lidt mere klart end blot som et alsidighedsbegreb, således at vi også rent politisk turde begynde at diskutere, hvad det er, vi vil have, i stedet for altid at diskutere, hvem der skal have hvad?

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det glæder mig meget, for hvem der skulle have det, var jo ikke det, jeg lagde op til. Det synes jeg der er andre der har gjort i denne sag.

Men lad mig bare sige, at jeg har jo en forhistorie: Jeg har en forhistorie i Radiorådet, og jeg har en forhistorie i Danmarks Radios bestyrelse, men mest af alt har jeg en forhistorie i Aktive Lyttere og Seere. Og i Aktive Lyttere og Seere, dengang dét eksisterede, kan jeg huske at der var ét parti, der aldrig nogen sinde forstod, hvad alsidighed var, og det var partiet Venstre, for partiet Venstre troede altid, at konkurrencen kunne klare de her ting: Der var ikke behov for noget alsidighedskrav på det tidspunkt, hvor der kom flere kanaler, for så kunne folk jo bare vælge en anden kanal!

Meget, meget smukt, men det garanterer jo ikke noget som helst, og derfor vil jeg glæde mig til den diskussion, for jeg synes, den er vigtig. Og jeg mener, at jeg har givet et rimelig klart bud på, hvor CD's holdning til public service ligger, og det er nu ikke så forskelligt fra, hvad jeg sagde for 10 eller 15 år siden, for jeg mener, at public service er noget fundamentalt for demokratiet.

Nu vil jeg bare lige sige til hr. Jens Rohde, at det er muligt, at jeg har misforstået det, og hvis jeg har, undskylder jeg det på forhånd, men jeg læste referatet af en høring i forbindelse med udvalgshøringerne om det her, og dér så jeg hr. Rohde citeret for en række sætninger, der i alt fald i mit hoved blev til, at hr. Rohde opfattede public service som en skjult måde at garantere statslig indblanding i mediesystemet på og ikke som en garanti for noget som helst.

Jeg synes, formuleringerne gjorde, at man kunne tolke dem sådan, men jeg glæder mig da, hvis det er mig, der har overfortolket dem. Men jeg synes altså, at der et par steder blev brugt et par argumenter om, at public service var noget, en vis herre havde opfundet, fordi man dermed

ville sikre sig, at der stadig væk var offentlig indblanding i medierne.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Nej, den misforståelse, som er meget eklatant, bliver jeg altså nødt til at mane kraftigt i jorden, for vi vedkender os, at der skal være public service, og jeg tror, at det, hr. Peter Duetoft referer til, er et svar til hr. Peter Duetofts kollega og partifælle hr. Ebbe Kalnæs, som under høringsen bedyrede, at TV 2 burde privatiseres, og det erklærede jeg mig klart enig i, for i Venstre synes vi nok, at der skal være public service, men vi mener, at den opgave udmærket kan klares af Danmarks Radio, og at selve public service-forpligtelsen ikke behøver at blive spredt ud til flere stationer. Det vil nemlig også blive meget, meget dyrt fremover.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu plejer Venstre jo ikke at have problemer med udgifterne i konkurrencens hellige navn, men vil gerne have et dobbelt sygehussystem, sådan at der er konkurrence mellem sygehuse, og dér generer den økonomiske indfaldsvinkel ikke.

Så vil jeg bare sige, at i CD er det helt afgørende, at der er mere end én kanal i Danmark, der er pålagt public service-forpligtelse, og det er det, fordi alsidighed ikke kun kan laves inden for én kanal. Det er nødvendigt at have to, og derfor er CD af den opfattelse, at ligegyldigt hvad der bliver sagt på høringer rundt omkring, er der stadig væk behov for licenskroner i TV 2 for at sikre, at der dermed kan lægges et krav på TV 2. For jeg går ud fra, at hr. Jens Rohde og jeg er enige om, at det øjeblik en kanal har forladt licenssystemet og er i det rent kommercielle system, har vi meget, meget store problemer med at lægge en public service-forpligtelse på en kanal, som er kommerciel.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jo, det kunne man gøre med en koncessionsaftale, men TV 2's signaler i dag går jo netop i retning af det, som hr. Peter Duetoft selv var inde på, nemlig noget let og noget glat og noget for de yngre, og det er man nødt til for at kunne skaffe sig de reklameindtægter, der skal finansiere stationens eksistens.

Samtidig ser vi i stadig stigende grad Danmarks Radio dublere koncepter, som bliver sendt på de kommercielle kanaler, og sende de samme ting – nuvel, hvis der er damehåndbold på den ene kanal, så er der herrehåndbold på den anden, og hvis der er en Dirch Passer-film på den ene, så er der en gammel film med Morten Grunwald på den anden, etc. etc., og sådan kunne man faktisk blive ved – og det kan vi ikke byde borgerne, for det fratager dem et reelt valg.

Så burde man tage konsekvensen og sige: Så laver vi det rene snit med hensyn til TV 2, og så definerer vi mere klart over for Danmarks Radio, hvad dens public service-forpligtelse er.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg erkender, at jeg holder mig til kanalen med damehåndbold, for det synes jeg nu er så hyggeligt.

Men igen: Det, hr. Jens Rohde siger, løser jo ikke problemet, for når vi nu har en pladder-pladder-programprofil og får alle de billige serier og alle de dér forskellige ting og man dublerer hinanden, så er svaret da ikke at lave et rent snit, der samtidig gør, at vi ikke kan pålægge en public service-forpligtelse.

Jeg er nemlig ikke enig med hr. Rohde i, at man på den ene side kan sige: Nu skal det være kommercielt, og på den anden side kan bestemme, hvilken type udsendelser der skal sendes. Det mener vi vil være unfair over for stationen.

Det, vi kan gøre fra det offentliges side, er at sige: Vi dækker pr. licens den forpligtelse, som vi pålægger stationen, og derfor mener jeg, at en blanding stadig væk er nødvendig for TV 2. For jeg er helt enig i, at TV 2's programprofil meget let ender i noget, der lefler for pengene, og det er jeg bange for er nødvendigt i øjeblikket, men det håber jeg vi kan finde en løsning på. Men dér er det at fjerne kravene og gøre TV 2 rent kommerciel da ikke svaret, for det at gøre det rent kommercielt vil da bare være at give TV 2 endnu mere lyst til kun at bringe de programmer, hvor man er sikker på, at der er 1 million seere, for så kan man få flere reklameindtægter hjem.

Det eneste svar er at lave en veldefineret public service-forpligtelse, som man pålægger både DR og TV2, og det er det, jeg synes vi i sommerens løb skal bruge noget tid på at finde ud af hvordan skal se ud.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg var lidt ked af, at hr. Peter Duetoft var så hurtig til at afskrive, at vi gennem koncessionsaftaler kan regulere radio- og tv-stationer, for rent faktisk gør vi det jo sådan set allerede i dag, idet radio- og tv-lovgivningen er fyldt med forpligtelser både for lokal-tv og lokalradio, for at man overhovedet kan få lov til at sende.

Vi har for lokal-tv's vedkommende forpligtet de kommercielle stationer til at aflevere nogle af de indtægter, de har, som vi så kan dele ud til de ikkekommercielle stationer. Og vi har forpligtet dem til at stille noget af deres bedste sendetid til rådighed for de ikkekommercielle stationer. Og på tilsvarende vis har vi stillet nogle krav til lokalradioerne, for at de overhovedet kan få lov til at sende.

For staten, det offentlige, Folketinget sidder med en gave i hånden, nemlig nogle begrænsede ressourcer i form af nogle frekvenser, og når vi giver nogle stationer tilladelse til at sende, har vi søreme også mulighed for at stille nogle krav med hensyn til, hvad det er, der bliver sendt, ellers synes jeg ikke vi som politikere er vores opgave voksne.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Henrik Svane som ordfører.

Henrik Svane (RV):

Danmark er på både godt og ondt ramt af informationssamfundet. Den teknologiske udvikling er accelereret kraftigt gennem de senere år, og mulighederne i forbindelse med teknikken er langtfra udnyttet.

Teknologien fornyer potentialet for de allerede eksisterende informationskanaler, og derudover opfindes nye kommunikationsmedier med cyberspace som det foreløbig nok mest revolutionerende. Men informationsalderen danner tæt parløb med forbrugersamfundets zapperkultur, og kvalitet måles mere og mere på seertal og flygtige meningsmålinger og -holdninger end på indhold, og derfor bombarderes seerne og lytterne med urimelige mængder af dårlige underholdningsprogrammer og ligegyldige B-film.

Samtidig har de seneste ugers skrivelser om, hvilke seere reklamerne foretrækker, vist, at markedet kan være med til at fremtvinge en indsænkning af udbudet frem for en varieret programflåde.

Derfor er det nødvendigt at følge og styre udviklingen meget opmærksomt, og Det Radikale Venstre ønsker, at der fra politisk hold fortsat skal opstilles rammer for markedets udnyttelse af de nye muligheder.

Nogle af beslutningerne flyttes til EU, fordi det er nødvendigt at koordinere den grænsoverskridende nettrafik og de internationalt forhandlede frekvensrettigheder. Desuden betyder hensynet til den fri konkurrence, at der forsøges opstillet regler for tv- og radio-markedet.

Som ministeren bemærkede, hører disse spørgsmål normalt under forskningspolitikken, men fordi frekvensaftalerne er afgørende for udbudet af tv og radio, er fordelingen et meget væsentligt kulturpolitisk aspekt, f.eks. med hensyn til at bevare og udvikle det danske sprog.

For Det Radikale Venstre er det afgørende at fastholde et tv- og radioudbud, der ikke er afhængigt af markedets profitorienterede efterspørgsel, men som fastholder og viderefører den danske tradition for politisk definerede public service-forpligtelser. Det gælder såvel de landsdækkende kanaler som de mere regionalt og lokalt baserede.

Udviklingen betyder allerede, at mange lokalmedier er under stigende pres i disse år, og at det er vigtigt for kulturen, demokratiet og ytringsfriheden, at ikkekommercielle initiativer og interessenter fortsat sikres en plads i det brogede mediebillede.

Når digitaliseringen af det jordbaserede sendenet for alvor begynder, kommer der utallige muligheder. Og når den store kapacitet skal udnyttes og fordeles til forskellige interessenter, er det en selvfølge for Det Radikale Venstre, at de kulturpolitiske hensyn skal veje tungere end de kommercielle på de områder, hvor de to er potentielle modsætninger.

Det skal imidlertid ikke ske via lukkede beslutningsprocedurer eller uigennemsigtige aftaler. Tværtimod må det gerne stå klart, at der er tale om politiske prioriteringer, og at nogle partier ønsker udbudet styret af markedet, mens andre, herunder altså Det Radikale Venstre, ønsker at supplere markedet med en politisk styring og offentlige midler for at sikre kvaliteten.

Den holdningsdebat er vi i Det Radikale Venstre ikke bange for at tage, og netop derfor skal vi fortsætte arbejdet for et gennemskueligt tildelingssystem, sådan som også forespørgerne i forespørgselsdebatten efterlyser.

Disse forhold får vi rig mulighed for at drøfte indgående, når vi i næste samling skal tage fat på forhandlingerne om det næste medieforlig. I Det Radikale Venstre glæder vi os til det.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

En så velafbalanceret tale fra hr. Henrik Svane kræver lige et par ord med på vejen:

Hr. Henrik Svane nævner, at kvalitet er lig med lyttertal og seertal, sådan som man ser det ude i medieverdenen i øjeblikket.

Kan hr. Henrik Svane bekræfte, at den tendens også er stigende hos Danmarks Radio? Og vil hr. Henrik Svane være med til at påvirke, styre, om man vil, Danmarks Radio ind i en mere – og nu bruger jeg et ord, jeg ikke bryder mig om, i hvert fald i denne her sammenhæng – kvalitetsmæssig bane, frem for at der skeles så meget til, hvad tv-metrene viser?

Og når jeg nu siger, at jeg ikke er så vild med ordet kvalitet, når vi bruger det som politikere i forbindelse med tv, så er det netop, fordi jeg synes, hr. Henrik Svane skylder et svar på, hvad ligegyldigt tv er, og om det er os i Folketinget, der har patentet på at definere, hvad ligegyldigt tv er. Det er jo ikke sikkert, at fru Hansen og hr. Jensen – eller hr. Rohde for den sags skyld – synes, det tv, som hr. Svane synes er ligegyldigt, er ligegyldigt for dem.

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Jeg er fuldstændig klar over, at der kan være forskel på kvalitetsopfattelser, og det kan sagtens være, at Venstres ordfører og jeg som radikal ordfører har forskellige opfattelser af, hvad kvalitet er. Derfor glæder jeg mig meget til medieforhandlingerne i efteråret, hvor vi naturligvis skal gennemgå public service-forpligtelsesbegrebet og se, om vi kan tilføre det nogle kvalitetsmæssige dimensioner, og dér må vi diskutere, hvad kvalitet er. Det skal vi ikke gøre nu.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg synes, hr. Henrik Svane mangler at svare på det andet spørgsmål, nemlig spørgsmålet om afhængigheden af seertallene osv. Så jeg vil gerne spørge hr. Henrik Svane, om De Radikale og CD ikke kunne blive enige om, at hvis nu nogle politikere herinde eksempelvis lod være med at true med, at nogle kanaler ikke skulle

have deres licens, eller at licensen skulle sættes ned, fordi deres seertal ikke er store nok, og alle de dér ting, hvis nu politikerne herinde kunne lade være med det – for jeg har jo gennem tiden oplevet politikere fra nogle store borgerlige partier sige sådan noget – så ville f.eks. Danmarks Radio formodentlig være mere villig til at se bort fra seertallene, fordi man så havde en sikkerhed for, at man også havde retten til at sende de programmer, der ikke har helt så mange seere som andre.

Det politiske system presser dem i høj grad ud i et popularitetsjag, fordi de simpelt hen er bange for, at på et eller andet tidspunkt kommer argumentet: Jamen I har jo ingen seere alligevel, og derfor vil vi ikke lade jer få den licens, I skal have.

Kan De Radikale og CD ikke godt blive enige om, at her er der i hvert fald et problem, og at politikere skal lære at holde deres mund?

(Kort bemærkning).

Henrik Svane (RV):

Ja, jeg skal nok sige noget nu. Jeg skal nok lade være med at holde min mund lige nu, for nu får jeg et spørgsmål.

Jeg mener bestemt, at vi i den diskussion, som kommer, når vi skal i gang med medieforhandlingerne, vil komme til at diskutere alsidigheden, og det er helt oplagt, at når man pålægger nogle public service-kanaler alsidighed, vil der i stort omfang være tale om udsendelser – både radio- og tv-udsendelser – som har et meget lavt lytter- eller seertal. Og jeg er helt klar på, at det kan vi nok blive enige med CD om at få diskuteret en fornuftig løsning på.

Kim Behnke (FP):

Jeg sporede i ministerens besvarelse af forespørgslen et lille hjørne af sådan lidt irritation over at skulle have den her forespørgsel, og det undrede mig, eftersom ministeren som radikal politiker jo ved enhver lejlighed plejer at tale for, hvor vigtigt det er, at debatten foregår i det offentlige rum.

En af ulemperne – hvis man må bruge det udtryk – der har været ved, at der er et meget bredt medieforlig mellem en række af Folketingets partier, herunder Fremskridtspartiet, er jo, at mange af diskussionerne foregår i kredsen af ordførere fra partierne og ikke som en offentlig debat, og når vi syntes, det var en god idé at få den her debat, så var det ud fra ønsket om, at der kan blive offentlighed omkring tingene.

Vi deltog derfor også med stor glæde og stort engagement i den høring, der var den 24. marts, og glædede os over, at et enigt Folketing kunne komme med så klar og utvetydig en tilkendegivelse over for EU-systemet. En af de ting, der jo nemlig lå i EU's grønne bog, var et ønske om, at man skulle til at betragte frekvenser som en handelsvare på lige fod med alt muligt andet. Og netop et lille land som Danmark med begrænsede frekvensressourcer kunne netop hurtigt komme i den situation, at meget, meget pengestærke koncerner fra det store udland – uanset om de hedder Disney, eller om det er fra Tyskland, de kommer, eller fra Frankrig eller andre steder – kunne gå ind via de regler og så købe sig til sendetilladelser i Danmark, og hvor vi så står uden mulighed for fra dansk side at sørge for det, som jeg med en kort bemærkning tidligere var inde på, nemlig ønsket om at sende mest muligt dansk radio og dansk fjernsyn til den danske befolkning.

Men en af de ting, der også kom frem under den høring, var jo, at den teknologiske udvikling i øjeblikket går så hurtigt, at mange af de tjenester, vi ser som frekvensbårne tjenester, og som vi næsten har troet var noget, der var kommet for at blive, er på vej ud. Forskningsministeren kunne fortælle, at interessen for at bruge mobiltelefonnettet, NMT, i dag er så begrænset, at man overvejer en forhandling med Tele Danmark om, at de simpelt hen fragiver den frekvens, og på den måde vil der blive frigjort frekvenser til andre formål.

I dag kan vi have svært ved at forudse, at det, vi kender som GSM-systemet, måske allerede om få år er forældet, fordi der i øjeblikket er ved at blive etableret mellem tre og fire mobiltelefonnetssystemer, der er satellitbårne, og som gør, at de mobilapparater, vi render rundt med i dag, er dybt forældede om få år.

Og netop i den situation gælder det jo om, at vi sørger for fra dansk side at være progressive og innovative og hele tiden sørger for at udnytte de ressourcer, vi så har til rådighed. Og her kommer så ønsket om gennemsigtighed og objektivitet. For det er de færreste, der kan forstå, hvorfor ministeren giver afslag på, at der er nogle, der kan bruge en ubenyttet mellembølgefrequens. Det er de færreste uden for dette hus, der kan forstå, hvorfor man ikke i Danmark må sende internetradio, men at vi opdrager – hvis jeg må bruge det udtryk – danskerne til, at de, når de sidder og surfer på Internettet, så skal lytte til udenlandske radiostationer frem

for at lytte til en dansk radiostation. For man generer jo ikke nogen ved at sende radio via Internettet.

I det hele taget skal vi være opmærksomme på, at den stigende brug af multimedier gør, at mange af de tjenester, vi kender i dag, måske i morgen ikke længere er på den tilsvarende måde. Hvad sker der, når vi begynder at sende digital radio og digital tv? Hvad skal vi bruge de eksisterende UHF- og VHF-frekvenser til? Det har vi ikke diskuteret endnu. Og i det hele taget kan man spørge: Hvorfor bruger vi ikke de muligheder, som vi ser i udlandet, i langt højere grad i Danmark?

Jeg ærgrer mig over, at vi ikke i Danmark har sådan et ejendomsmægler-tv-program, hvor man præsenterer de forskellige ejendomme, der er til salg, men at vi hver eneste søndag skal belastes med en kæmpe stak papirer fra alle mulige aviser, der kommer med reklamer, som i øvrigt er til en stor belastning for miljøet. Jeg ærgrer mig over, at man ikke som i udlandet har en frekvensbåren formidling af børskurser, sådan at man, uanset hvor man er, kan følge med i, hvad der handles på børsen. Det er nogle af de tjenester, man møder i udlandet, men som vi ikke har i Danmark.

Jeg er bange for, at grunden til, at vi ikke har de tjenester i Danmark, er, at vi ikke er nær nok progressive og innovative, men at vi er bange for at betrede ny jord. Og derfor er det min opfordring til ministeren, at vi ser langt mere åbent på de muligheder, der findes. Om ikke andet så i hvert fald ud fra en miljøbetragtning må det jo være i alles interesse at få flest muligt af de reklametryksager, vi i dag får smidt ind af brevsprækken, omsat til radiobølger, så vi modtager dem via radio eller via fjernsyn om ikke andet så i hvert fald til glæde for miljøet.

Men når vi fordeler de forskellige frekvenser, ja, så skal det ske gennem udbud, hvor ansøgere har gennemsigtighed, så de ved, hvilke betingelser de søger på baggrund af.

Og med de muligheder, der ligger fremover, ligger det jo naturligvis helt klart, at Fremskridtspartiet overordentlig gerne deltager i næste medieforlig.

Så en enkelt kommentar til hr. Søren Hansen. Hr. Søren Hansen var meget optaget af at skælde lidt ud på TvDanmark, fordi de nu søger udenlands. Jeg synes, hr. Søren Hansen skal stille sig selv det spørgsmål: Hvorfor gør TvDanmark det? Er der måske en sammenhæng mellem den meget store økonomiske

belastning, vi politisk har givet dem, og så deres ønske om ikke at tabe mere end den kvarte milliard, de allerede har tabt i Danmark for den amerikanske SBS-koncern?

Tove Videbæk (KRF):

Dette lovforslag drejer sig om frekvenspolitik og om indholdet af dansk public service. Forespørgslenes ordlyd er baseret på en tekst, som vi var enige om i Kulturudvalget, og som også Europaudvalget vedtog.

Siden dette er der sket interessante ting i den danske medieverden, som jeg ikke kan undlade at omtale, da de har både med frekvenspolitik, med public service og med udnyttelse af frekvensressourcer at gøre.

Vi har i de senere dage kunnet læse, at TvDanmark udvider med to kanaler; vi læser om, at der er øget pres på det kriseramte TV 2, og at TV 2 presses af svigtende reklameindtægter, så den statslige kanal må fyre 70 medarbejdere. Den øjeblikkelige krise på TV 2 medfører, at danske debatprogrammer stopper på grund af svigtende reklameindtægter, mens TvDanmark melder ud, at man fortsat vil satse helt klart på programmer som Stripperkongens piger og stribevis af amerikanske serier.

På TV 2 undrer informationschef Anders Krarup sig over, at den tv-station, der skulle sikre dansk lokal-tv, nu rykker til London. Samtidig anklager han TvDanmark for at handle stik imod hensigterne i EF-direktivet om tv uden grænser, der forbyder tv-stationer at flytte sendingen til andre lande for at opnå særlige reklamevilkår. Medieforsker Frands Mortensen kalder sagen problematisk.

TvDanmark vælger jo ikke at sende fra London, fordi vejret er bedre dér, men fordi reklameloven i England er mere liberal, f.eks. er det her tilladt at afbryde udsendelser for at vise reklamer, og man må i England reklamere for øl og håndkøbsmedicin, hvilket er forbudt i Danmark.

Selskabet SBS, der ejer TvDanmark, har for nylig fusioneret med tv-giganten CME, og de har nu den femte største købekraft i den internationale tv-verden. Det er nu et selskab, der har 40 mia. kr. i omsætning og er Europas største broadcaster med 18 tv-stationer og 12 radiostationer fordelt på 12 europæiske lande. Det er Holland, Sverige, Norge, Belgien, Danmark, Italien, Tjekkiet, Rumænien, Slovenien, Slovakiet, Ukraine og Ungarn.

Jeg synes, det er utrolig svært at få øje på det specielt lokale og det specielt danske i dette selskab, og ligeså i programudbudet, som skal kunne sendes i alle disse lande. Med det nye initiativ fra TvDanmark in mente behøver vi i hvert fald ikke her i Folketinget være optaget af at vedtage flere love, der kan hjælpe kommercielt tv i Danmark med at øge deres reklameindtægter.

For nylig blev det i minimedieforliget vedtaget at nedsætte afgiften, som TvDanmark skal betale i år 2000 fra 25 mio. kr. til 20 mio. kr., fordi nogen mente, at deres økonomi skrantede. Derudover har vi i øjeblikket et andet lovforslag til behandling, hvis hovedformål er at give kommercielt tv bedre muligheder for at få flere reklameindtægter. Det hænger simpelt hen ikke sammen med virkeligheden, hvilket jeg også bemærkede under førstebehandlingen af dette lovforslag. Det må da herefter stå soleklart for de fleste, at det heller ikke gør det.

Men jeg skal afslutningsvis blot understrege, at vi fortsat i Danmark bør være meget omhyggelige med frekvensressourcerne, både de brugte og de ubrugte. Og vi bør fortsat og konstant være optaget af en bred kulturpolitisk debat om indholdet i dansk public service.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg vil godt spørge fru Tove Videbæk, om hun ikke mener, at det vil være en god idé at få udbudt de frekvenser, som ikke har været i brug i mere end 20 år. Så kan man altid tage stilling til, hvordan og hvorledes det skal ske og under hvilke kulturpolitiske forhold. Men mener Kristeligt Folkeparti og fru Tove Videbæk, at det er rimeligt, at Danmarks Radio f.eks. sidder på en lang række frekvenser, som ikke har været i brug i adskillige år?

Og så fik jeg ikke helt fat i – det kan være, det var, fordi jeg lige var uopmærksom et øjeblik – om Kristeligt Folkeparti er villig til og har et ønske om at gå ind og definere public service langt mere klart end det, som er tilfældet i dag

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Til hr. Jens Rohde: Jo, vi synes bestemt, det er en god idé at få udbudt de frekvenser, som ikke har været brugt, absolut. Og vi er også villige til at gå ind i en bred kulturpolitisk debat om, hvad public service skal indeholde, absolut.

Vi ser public service som meget nødvendigt, og vi mener, at public service skal indeholde en lang række ting, som vi meget gerne vil være med til at definere.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Som hr. Henrik Svane og adskillige andre ordførere var inde på, er problemet for nuværende ikke, at der er manglende muligheder for at informere og oplyse. Problemet er ikke, at der mangler frekvenser. Problemet er derimod spørgsmålet: Hvordan sikrer vi kvaliteten, alsidigheden og mangfoldigheden, og hvordan skal fremtidens medieforgelighed se ud, hvis vi fortsat vil sikre, at vi har solide, gode public service-stationer i Danmark?

Det spørgsmål er baggrunden for, at jeg for øjeblikket har nedsat en lille tænketank, der skal prøve at afdække: Hvad er det for nogle udfordringer, vi hele tiden står over for? Hvad er det for nogle udfordringer, vi står over for i forhold til globaliseringen og også i forhold til kommercialiseringen, og hvad er det for nogle nye teknologiske muligheder, vi står over for?

Jeg er glad for den debat, vi har haft i dag her i salen og er slet ikke enig med hr. Kim Behnke i, at det er dumt, eller at jeg skulle have udtrykt, at det var uhensigtsmæssigt at have forespørgslen i dag. Tværtimod har regeringen gjort sig meget umage med at besvare forespørgslen. Det håber jeg også fremgik af min besvarelse. Og vi har også gjort os umage i forhold til det forslag til vedtagelse, der oprindeligt lå.

Jeg er også glad for debatten, fordi den jo tydeligt viser, at der i Folketingssalen er et rimeligt stort engagement, at der er mange, der er opmærksomme på, at vi her står med en af vore vigtigste kulturpolitiske udfordringer. Jeg er især glad for de gode bemærkninger, der er faldet fra CD, SF, Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre og også fra Kristeligt Folkeparti.

Til gengæld må jeg sige, at jeg er en lille smule skuffet over, at Venstre, som har været bannerfører i hele denne her debat, ikke har holdt en ordførertale, ikke selv er kommet med nogen som helst svar på de afgørende spørgsmål, der er blevet stillet. Jeg synes f.eks. ikke, at det er særlig hensigtsmæssigt, at Venstre ikke selv går på banen og definerer, hvad man forstår ved public service-begrebet, og om det er sådan, at man ikke længere er enig i den definition, vi alle sammen blev enige om i 1996, en definition, som Venstre var med til at vedtage, og som er udtrykt meget klart i de forskellige

lovgivninger, vi har for henholdsvis Danmarks Radio og TV 2.

Der står f.eks., at Danmarks Radio er forpligtet over for hele befolkningen til at udsende radio- og fjernsynsprogrammer omfattende nyhedsformidling, oplysning, underholdning, kunst og kultur. Der skal ved programlægningen lægges afgørende vægt på hensynet til informations- og ytringsfriheden.

Der skal i programudbudet tilstræbes kvalitet, alsidighed og mangfoldighed. Ved informationsformidlingen skal der lægges vægt på saglighed og upartiskhed og så en række andre ting.

Og man vil selvfølgelig sandsynligvis godt kunne gå herop og sige, at det er uforpligtende, og at det ikke er særlig nemt at definere, og at de kan gøre, hvad pokker de vil. Men sagen er jo, at vi løbende med udgangspunkt i de her værdier har en debat om, hvad det er, vi synes at public service-stationerne så skal levere. Den debat har vi i dag, og den har vi haft ved adskillige andre lejligheder. Vi bliver aldrig færdige med at definere det. Men jeg synes ikke, det ville være for meget at forlange, at Venstre selv, når man nu er utilfreds med de formuleringer, der er her, sagde, hvad det er, Venstre vil have. Hvad er det, Venstre ønsker der skal være indholdet i public service-begrebet?

Så er der blevet talt meget om frekvensfråds. Jeg synes, at det værste frekvensfråds, jeg har været med til, er at acceptere, at den fjerde radiokanal skal stå ledig. Når jeg tænker på alle de vrede breve, jeg har modtaget fra menesker, der ikke længere kan høre klassisk musik eller ikke længere kan høre ekstra nyhedsudsendelser i Sønderjylland, så forstår jeg ganske enkelt ikke, at vi i dag har en debat om frekvensfråds, uden at der er nogen, der siger: Jamen lad os dog gøre noget ved det problem. Jeg vil ikke sige, at der ikke var nogen, der ikke ytrede sig, men det er klart, at der også er nogle partier, der er klar over, at de faktisk ikke har de store muligheder for at gøre noget.

Tænk dog, hvis vi kunne blive enige om at undgå frekvensfråds ved i det mindste at lade Danmarks Radio forsætte med deres forsøgsvirksomhed i det næste halvandet år, vel vidende at vi ikke kunne blive enige i den brede kreds om, hvad vi ville. Se, det er frekvensfråds. Det er frekvensfråds, der vil noget.

Så bliver det kritiseret, at fordelingen af frekvenser ikke er objektiv. Jeg må sige det

ligeud: Jeg synes ikke, at fordelingen af frekvenser skal være objektiv, for demokrati er ikke objektivt. Demokrati er baseret på værdier og holdninger. Det vil sige, at der skal være mulighed for, at et flertal i Folketinget siger: Vi har lyst til, vi mener, at det er dødsens vigtigt, at vi gør sådan og sådan med nogle frekvenser. Der er jo ikke nogen partier i det her Ting, der vil sige, at public service-stationer eller staten for den sags skyld skulle sætte sig på alle frekvenser. Men nogle frekvenser kan vi godt gå ind og definere skal bruges til bestemte formål.

Det var det, vi gjorde med medieforliget i 1996, og hvis det står til mig, og hvis det står til regeringen, skal det fortsat være sådan. Og det er, fordi der er to kræfter i det her samfund, som man hele tiden kan vælge at bruge på forskellig vis. Den ene kraft er markedskraften, og den anden kraft er de demokratiske kræfter. Markedskræfterne bygger på markedsvilkår, bygger på, at man sælger en vare til højestbydende. Det er i modsætning til det politiske system, som er funderet på værdier, og hvor det er værdierne, der afgør, hvad der er det gode og det dårlige, hvad der er skidt og kanel, hvad vi med andre ord vil bruge vores penge til og i det her tilfælde, hvad vi vil bruge vores frekvenser til.

Folketinget har en forpligtelse til at sikre ytringsfriheden, til at sikre mindretallene, til at beskytte mindretallene og til at sikre, at der i den her sammenhæng er udsendelser, produceres udsendelser, som ikke kan klare sig på markedsvilkår. Så jeg er ikke for objektivitet i den traditionelle forstand af ordet objektivitet, når vi snakker om frekvenser og fordeling af frekvenser.

Og så i forhold til hr. Kim Behnkes argumenter omkring mellembølge: Det er jo en diskussion, som vi har haft ved adskillige lejligheder, og der er nogle tekniske problemer ved at bruge mellembølge til radioformål. Det er belyst i adskillige besvarelser fra Kulturministeriets side og med god hjælp fra Telestyrelsen. Jeg vil gerne gentage her, at Danmarks Radio allerede bruger mellembølgefrekvenserne fuldt ud, og at det desuden er vist eller oplyst, at i det øjeblik, man ville bruge mellembølge til landsdækkende radiovirksomhed, jamen så ville det få konsekvenser i form af forstyrrelser i telefon og forstærkere og andet elektronisk udstyr i husstande, der ligger tæt ved de pågældende sendere.

Desuden er der også stærk tvivl om, hvorvidt det overhovedet kunne lade sig gøre at lave en

landsdækkende station med udgangspunkt i mellembølgefrekvenserne, altså i lavfrekvensmulighederne. Så derfor endnu en gang: Det er ikke hensigtsmæssigt at bruge mellembølge til landsdækkende radio.

Lad mig takke for debatten. Selv om det er sent, har vi fået nogle holdninger tilkendegivet her i salen, og jeg tror, at det kan være en god hjælp, når vi nu til efteråret går i gang med de mediepolitiske forhandlinger, nogle forhandlinger, som jeg regner med starter på baggrund af en mediepolitisk redegørelse her i Folketingssalen.

Jens Rohde (V):

Jamen jeg vil da også kvittere for debatten og takke for ordene fra ministeren. Jeg skal beklage, at Venstre ikke holdt en ordførertale. Den var skrevet, og jeg ville såmænd meget gerne have holdt den, men det skyldes ganske enkelt en fejl fra min side, hvor jeg ikke havde fået den anmeldt, og jeg havde således ikke mulighed for at holde den ordførertale.

Hvad angår public service, har jeg været på talerstolen én gang og sige, at vi ganske enkelt ønsker, at man laver en analyse af, hvad det kommercielle marked kan klare, og det, som det kommercielle marked kan klare, er kommercielt; fint, det lader vi markedet klare, og det, som det kommercielle marked ikke kan bære, må så være public service. Det kunne man måske klare ved, at man lavede noget udbud.

Vi skal også tænke på, at vi får en situation, hvor vi i dag har kanaler, der kører på en måde, som kan beskrives, hvis man bruger Christian Nissens billede fra Danmarks Radio, som at man sidder ved en å, og programmerne løber forbi. Fremtiden bliver, at de alle sammen ligger i en sø, hvor vi så kan fiske dem op. Jamen da bliver det nødvendigt, at vi kommer ind og definerer, hvad public service er.

Jeg vil godt spørge til ministerens begejstring for public service-regnskaberne, for jeg har meget vanskeligt ved at se det brugbare i disse public service-regnskaber, i og med at parametrene for stationernes definition af, hvad der er underholdning, hvad der er oplysning, hvad der er kultur, jo er vidt forskellige.

Med hensyn til frekvensfråds på program 4: Ja, man kan så sandelig have ret i, at det er frekvensfråds, at der ligger en kanal ubrugt hen, men det skyldes jo en politisk uenighed, når tingene nu engang er sådan. Det berettiger altså

ikke, at Danmarks Radio kan hamstre frekvenser og kan sidde på frekvenser, som de ikke har brugt i 20 år.

Endelig i forhold til objektiviteten med nævnene og det, der er problemet i nævnene: Det kan være ganske fint, at man har nogle kulturpolitiske ideer, og at man fastsætter nogle kulturpolitiske krav til, hvordan og hvorledes forskellige kanaler skal køre, og forskellige radioprogrammer skal være, men det ændrer jo ikke ved problematikken i, at nævnene er tilfældigt sammensat, uden at der er sikkerhed for økonomisk kompetente personer, uden at der er sikkerhed for juridisk kompetente personer eller folk med et mediekendskab. Det betyder, at alt efter hvor man bor i landet, kan man være uheldig at støde ind i et lokalradionævn, hvor flertallet består af nogle mennesker, som man er politisk uenig med, og dermed har man altså ikke nogen chance for at få en radiokanal.

Kan ministeren ikke se problemet i den nævnssammensætning, som vi har i dag?

Søren Hansen (S):

Jeg må sige, at det her er ynkeligt. Det er elendigt af den, der tillader sig at sætte denne sag på Folketingets dagsorden, at ulejlige en regering, en minister, alle partier med at gå ind i den her debat uden selv at forberede sig så meget som en tøddel, uden selv at komme med et bud på det, man anser for at være vigtigt at få en løsning på – public service f.eks. – uden at komme med et bud på, hvordan vi undgår det fråds med en kanal, som der er tale om med den fjerde danske radiokanal, uden at sætte sig ind i Folketingets regler, så man ikke kommer til at spille andres tid med en debat, som altså bliver til det bare ingenting. Jeg synes, det er elendigt.

De spørgsmål, jeg rejste i mit allerførste indlæg her, hvor jeg ønskede, at vi fik en afklaring af, hvad det var, forespørgerne mente, har vi altså nu, efter jeg ved ikke hvor meget tid, endnu ikke fået svar på. Sådan skal man ikke opføre sig i Folketinget.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Ja, jeg bliver også sådan mere og mere overrasket. Jeg synes egentlig, det ville være meget passende, hvis nu Venstres ordfører gik på talerstolen og forklarede, hvad public service er. Det er meget interessant at konstatere, at når Venstres ordfører skal tale om public service, så begynder han straks at tale om, hvem det er,

der skal lave det. Men det afgørende er jo at få defineret, som Venstre selv har lagt op til: Hvad er public service? Og jeg synes egentlig, at det vil være på sin plads at få bare en bid af en ordførertale nu.

Så bringes der lige pludselig et nyt tema ind i debatten her i sidste sekund, nemlig nævnssammensætningen. Og jeg er selvfølgelig ikke fuldstændig forberedt på, at vi også skulle diskutere nævnssammensætning, for det har vi gjort ved adskillige lejligheder.

Hr. Jens Rohde kritiserer den måde, nævnet sammensættes på, men den var vi altså enige om i 1996, og vi har sådan set også alle sammen været med til at bekræfte her senere hen, at det nok var det, vi kunne nå frem til, altså den måde, vi havde sammensat dem på, for sådan er lokaldemokrati. Det er jo det, vi alle sammen tror på, decentralisering, vi tror på det lokale selvstyre, og de her nævn er sammensat af de lokale foreninger, som er engageret i lokalradio og lokal-tv, og så er de sammensat med udgangspunkt i kommunalbestyrelsen. Det er da at kaste smuds på hele nærdemokratiet, hvis vi ikke tror på, at det er i stand til at løfte den her opgave.

Og så endnu en gang til spørgsmålet om frekvensfråds: Jamen, det er ganske enkelt sådan, at alle frekvenser sandsynligvis ikke kan udnyttes. Jeg modtager gerne forslag fra Venstre om, hvordan vi kunne udnytte de 100 lokalradiosendemuligheder, vi har for nuværende, og som ikke udnyttes, men som de lokale radio- og tv-nævn udmærket kunne vælge at udnytte, hvis der vel at mærke var nogen, der efterspurgte en sendemulighed. Men det er der jo netop ikke.

Spørgsmålet er: Hvad kan vi gøre? Vi har altså 100 sendemuligheder, som ikke udnyttes, og så er der sandsynligvis også enkelte frekvensmuligheder, som Danmarks Radio har rådighed over. Det med Læsø har vi jo hørt nogle gange eksempelvis, og jeg har også gentagne gange givet svar på, hvad baggrunden er for, at Danmarks Radio ikke udnytter den dér enkelte sendemulighed på Læsø for nuværende – og der er åbenbart også et par stykker i Nakskov – men alligevel har behov for dem. Men hvorfor overhovedet bruge krudt på det og diskutere det, når vi i virkeligheden har 100 sendemuligheder forskellige steder i landet, som ingen udnytter? Hvad kan vi gøre for at styrke folkeoplysningen på det område? Hvad kan vi gøre for at styrke engagementet? Hvad kan vi gøre for at få langt

flere mennesker til at interessere sig for at lave lokalradio og indgå i den her vigtige sag? Det må da være mere vigtigt end at diskutere nogle ganske få frekvenser, som ikke udnyttes for nuværende.

Jens Rohde (V):

Ja, så fik vi da i hvert fald bekræftet, at der var nogen, der var fornærmede over at skulle tage denne her debat under alle omstændigheder. Det var meget voldsomt, det, hr. Søren Hansen kom med. Men jeg tager det stille og roligt, at hr. Søren Hansen har svært ved at gouthere, hvordan det er foregået.

Med hensyn til public service hopper jeg altså ikke på det dér forsamlingshustrick med, at så vil man have mig til at sige, at måske er det den og den form for programmer. Det, jeg synes er vigtigt, er, at vi får sat den proces i gang, så vi finder ud af: Hvad kan det kommercielle marked bære, og hvad kan det kommercielle marked ikke bære? Og det, som det kommercielle marked ikke kan bære, må være det, vi så får defineret som public service. Og så kan vi altid sætte navne og temaer på det senere hen.

Med hensyn til P 4: Jamen det har jeg svaret på. Ja, det er brandærgeligt. P 4 kunne måske også være gået til en kommerciel station, hvis der havde været politisk enighed om det, men der er ikke politisk enighed om, hvad P 4 skal bruges til, derfor ligger den øde hen, og det er beklageligt, ja, men sådan er den politiske virkelighed nu engang.

Og nævnssammensætningen var jeg til kulturministerens orientering inde på til at begynde med. Netop i forhold til det gennemsigtige, transparente, objektive system, er det, som vi peger på er problematisk, nævnssammensætningen, hvor man ikke har nogen garanti for, at der sidder kompetente personer bl.a. på det økonomiske område.

Nævnene kan jo i dag forlange at se regnskaber, og også græsrodsstationerne skal redegøre for tilskudsordninger osv. osv. Men man har ikke nogen garanti for, at der er økonomisk kompetente personer i nævnene, og det synes vi er problematisk.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Nu er der ikke mere end 3 dage, til vi skal foretage folketingsarbejdet andre steder end her i salen, og jeg synes, hr. Jens Rohde skulle bruge

de kommende dage og måneder til at overveje public service-begrebet.

Som jeg hører hr. Rohde nu, tror jeg nemlig, det bliver meget svært at lave et forlig til efteråret, hvor hr. Rohde er med, fordi hans udgangspunkt for public service øjensynligt er, at alt det, de kommercielle stationer ikke kan klare, er public service. Vores udgangspunkt for public service er at stille nogle grundlæggende krav og spørge: Hvad skal de kanaler kunne?

Jeg synes, det er for billigt og for let at komme her og sige, at nu prøver vi de kommercielle kanaler, for det er dem, der er de centrale, og alt skravlet, som de ikke kan klare, tager de andre sig af. Det er at gøre det kommercielle til det centrale element i dansk mediepolitik, og det er det ikke efter min opfattelse. Efter min opfattelse er det centrale, hvad vi kræver af de to nationale danske kanaler, og ved siden af dem kan der så være nogle kommercielle kanaler. Vore udgangspunkter er sådan set 180 grader forskellige, og det er derfor, det måske kræver lidt overvejelser i sommerens løb, før man går ind i nogle medieforhandlinger til efteråret.

Hermed sluttede forespørgslen.

Meddelelser fra formanden

Anden næstformand (Henning Grove):
Der er ikke mere på dagsordenen.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til Folketingsbeslutning om maritim håndhævelse af handelssanktioner over for Forbundsrepublikken Jugoslavien og om et dansk maritimt bidrag til NATO's indsats på det vestlige Balkan.
(Beslutningsforslag nr. B 146).

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 26. maj 1999, kl. 09.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.03
